

2. קרב אגרופים

מילשטיין (משמאל) משיב מהלומות לחצי תריסר תוקפים. ימיני בתמונה: דוד כוכב'לב, פקיד משרד הסעד, שהשתתף בפריעתו. כוחו הרב של הענק האנטיסמית יחלל מרתיע את תוקפיו.

3. התקפה נגדית

דוקטור רם מואב (מימין, במעיל וחולצה לבנה) ואורי מילשטיין (משמאל), מבקיעים להם דרך במעד להמון המוסת. מואב איבד את משקפיו. השולחן נעלם בין רגלי ההמון, הכרזות נקרעו.

אורי מילשטיין, חולצות ומעילים נקרעו. החולייה האמיצה החלה לסגת לעבר ה' באר שלי, התבצרה מאחורי הדלת. אך ההמון לא ויתר. הוא התחיל ליידות אבנים בשמשות שמעל לדלת. ואז, כמובן, גם הופיעה המשטרה: במקום הסואן ביותר בירושלים, בערב הסואן ביותר בשבוע, נדע לשוטרים הדבר רק כ-14 דקות אחרי התחלת המכות. תחילה הופיע שטר בודד שהתעלם מן הפורעים, תבע ממואב להסתלק מהמקום. לבסוף הופיעה בבאר שלי גיידת. ארבעה שוטרים חשו אל הדלת, הר' חיקו ממנה באדיבות ובדבריינועם את ה' המון שצבא עליה. הם העלו את ששת ה' פצועים האנטיסמיתים על הגיידת, חילצו אותם מהמקום.

אף פורע דתי אחד לא נאסר. אולם, חייך אורי מילשטיין, זה היה יותר טוב מאשר בפעם הקודמת: שלושה ימים לפני כן, ליד קפה עטרה, היתה אותה התק' פה עם אותן תוצאות, בהבדל אחד: אז נעצר אורי מילשטיין עצמו, כנראה משום שהעז להתגונן ולהחזיר מכות למתנפלים הדתיים. כי במדינה בה שולטת הכפייה הדתית, נדרשים מתנגדי הכפייה לנהוג דווקא לפי מצותו של ישו הנוצרי: כשסוטרים על לחיים האחת, עליהם להושיט גם את הלחי השנייה.

4. הדרך נפרצה!

הדודות להתגוננות הנועת, נישארו רם מואב (מימין) ואורי מילשטיין (משמאל) בשטח חופשי, נשחט מוכנים להמשך ההתאגרות, אך ניכרים בהם סימנים של עייפות מהוממת.

דתית, למען הנהגת נשואין אזרחיים במ' דינה. הקהל נענה בהתלהבות. החתימת נאס' פות במהירות. ואז, כעבור כמה דקות, מופיע קומאגרו שוצף של קלגסי-הדת. אין אלה עוברים-יושבים דתיים סתמיים, הנתק' פיום התרגשות ספונטאנית, אלא פלוגה המאורגנת היטב, מורכבת מאנשי תנועת' נוער דתית או גוף מאורגן אחר, המשי' תדלת להסית גם פרחים מבני השכונות.

התוקפים אינם משחיתים דברים לריק. הם ניגשים ישר לעבודה: להפוך את ה' שולחן, לקרוע את הכרזות, להכות את המחתימים והמחתימות. והסיום: המשטרה מופיעה. מופיעה — אבל אינה מתערבת. אינה אוסרת איש. כי במדינת ישראל, יודע כל שטר שהדתיים יושבים בממשלה, ולא כדאי לריב עםם. ואילו מתנדבי הכפייה הדתית הם אמנם רוב במדינה — אך בממשלה אין להם אף ניצני.

★ ★ ★ בוגדים במדינה!

כך זה היה במוצאי-שבת. ליד קולנוע אורגיל בירושלים ניצב השולחן, רם מואב, דוקטור צעיר לכימיה ומרצה באוני' ברסיטה, יושב-ראש הליגה בירושלים, אסף חתימות. מאחוריו עמד אורי מילשטיין, סטור-דנט ניצחי, ונשא את הכרזה הקוראת להח' תמה.

ההיענות היתה מפתיעה. כאשר סירב מואב להחתים נער שנראה צעיר מדי, עמד הלה על המקח, שלף לבסוף תעודת-זהות חדשה ומבריקה, הוכיח את גילו.

בצד עמדו כמה חיובשי-כיפות, כבני עש' רים. הם המתינו לאות. לפתע עברה הסיס' מה מפה לפה: „אלה בוגדים במדינת-ישראל!“ סיכמה גאונית זו הבטיחה את תמיכתם של בני השכונות, שאינם חובשי כיפות, ש' היו בורכם לבתי-קולנוע. בוגדים — משמע קומוניסטים, סוכני נאצר, הורסי המדינה. מי לא יקום נגדם? ומי יחמיץ הזדמנות טובה להתנפל על קומץ קטן של כמה אנשים חסרי-אונים?

מכת-האגרוף הראשנה ניתכה על מיל-שטיין, בחור חסון בעל אגרופים בריאים. החבורה הקטנה התגוננה, ולרגע אף עלה בידה למגר את האספסוף שצבא עליה. אולם אי אפשר היה לעמוד זמן רב מול הלחץ. הדתיים קרעו את הכרזות, הפכו את המור' טות לאלות-קרב. משקפיו של רם מואב נופצו לרסיסים, מכת אלה הממה את

6. לך מפה!

תובע מרם מואב השוטר הראשון המגיע למקום, כשמאחור נראה נער מאיים.

7. המצור

על הבאר שלי, בו התבצרו אנשי הליגה, הסתייע במטר אבנים. הוא נסתיים בהתערבות שוטרים המשתדלים להרחיק את הקהל ולחלץ את הפצועים. השוטרים לא אסרו איש מהמתפרעים, למרות שהם עצמם היו עדים למעשיהם.